

Otello: Ty jsi mě pro můj život ráda měla,
já pro tvůj soucit k tobě láskou vzplál!

Desdemona: Já jsem tě pro tvůj život ráda měla,
tys pro můj soucit ke mně láskou vzplál!

Otello: Ó, blaho lásky!
Vše, co dříve mne soužilo,
je pochováno,
ty tam jsou mé strážně!
Velké je tak štěstí mé,
že jsem pln bázně,
že nebude mi dlouho přáno!
Dnes ráj nám sudba dává,
kdo však ví, co nás zítra očekává!

Desdemona: Kéž Bůh nás chrání zlého
a neodpírá požehnání svého!

Otello: K té vroucí prosbě říkám Amen.
Kéž slyší nás ty hvězdy v dáli!

Desdemona: Amen, amen!

Otello: Ach! Mně dech se až úží z té touhy sladké
tě v objetí svírat... a líbat...

Desdemona: Otello!

Otello: ... a stále líbat.
K moři sklání se hle! Souhvězdí Plejád!
Úsvit je blízký! Pojď! Venuše nám září!

Desdemona: Má lásko!

Jednání II.

{Zámecká zahrada. Jago v rozmluvě s Cassiem}

Jago: Netrap se víc!
Když na mne dáš, pak zítřek tě spatří zas
milostně žertovat s Tvojí krásnou Biankou!
Už zítra můžeš, jak se na kapitána
sluší, kráčet pyšně!

Cassio: Tropíš si žerty!

Jago: Jen slyš a mých slov užij! Víš nejlíp sám,
že v Desdemoně se pán náš, Otello, shlíží
a ta zmůže všechno! Jdi, popros ji
a andělské to stvoření nezaváhá
a vyprosí ti milost.

Cassio: A kde s ní mohu mluvit?

Jago: Chodívá ráda v průvodu ženy mé
na tato místa v čas poledního klidu.

Jdi tam a čekej! Cesta spásná
otevívá se tobě. Jen jdi!

{Cassio odchází. Jago sám.}

Jen jdi! Tak jen vlez do té pasti!
Já, démon tvůj tak radím a kroky tvé
sám vedu! Mě řídí démon můj, v něm svého
pána ctím a chválím v svém krédu!
Já věřím, Bůh že sám je snůška zlého,
jenž vdechnutím jed v srdce mé mi vkládá!
Proč se mám štítit kalu, prachu či bláta?
Já vzešel z něho. Jen ze špatného
se člověk skládá, vždyť trochu dobra
v sobě necítím!
Ba! Zlé, jen zlé mi vším!

Dál věřím v srdci svém, jak věří v Krista,
kdo v chrámu šíjí sklání,
že k tomu zlému, co má zvůle chystá
mě osud popohání!

Těž věřím tomu, že čestná tvář je lživá
a že šálí tě zle;
že hraje, když se dívá, směje, pláče, líbá,
přísahá-li, pak lže!

Dál věřím těž, sudba že s námi hrá si;
kdo léčky její přečká, už končí s poutí svou.
Krátce jsi žil a hle! Už smrt se hlásí!
A dál? Co dál? Vždyť smrt je za vším tečka!
A ráj je báchorkou!

{Do zahrady vchází Desdemona s Emilií}

{ke Cassiovi} Hle! Tu jsou! Cassio, jdi k ní!
Je vhodná chvíle!
Jen pospěš s ní si promluvit!.. On zdraví,
jde k ní blíže,
je zcela u ní! Toť pohled pro Otella!
Teď kníže pekel, satanáši, pomoz čile!
Hovoří spolu klidně a v její lici
účast, vlídný úsměv na ní;
mně stačí pouhý náznak pousmání,
jím Maura změním v trosku blábolící!
Teď pryč!... Hle! Do díla se smím hned
pustit!
Tady je! Tak mohu hned spustit!

{Vchází Otello}

Jago: To mě rmoutí...

Otello: Co říkáš?

Jago: Pranic... Vy zde? Nemám zdání, co jsem to
vlastně říkal...

Otello: Ten muž, jenž od mé paní odchází právě, je Cassio?
Jago: Cassio? Ne... Proč by ten, jak spatřil vás, pryč se kradl?
Otello: Přece jen byl to Cassio!
Jago: Ó můj pane...
Otello: Co žádáš?
Jago: Cassio, byl ten Desdemoně už znám hned od prvních dnů vaší lásky?
Otello: Proč? Copak záleží na tom?
Jago: Teď vidím, že můj nápad je hloupý, nic ve zlém, pane...
Otello: A jaký nápad, Jago?
Jago: Vy jste mu důvěřoval?
Otello: Často můj list či dárek on snoubence mé dával.
Jago: I hledme!
Otello: Nu, co na tom? Což není čestný?
Jago: On čestný?
Otello: Co ve svém srdci skrýváš?
Jago: Co skrývám v srdci, pane?
Otello: Co skrývám v srdci, pane? U ďábla, on se ozvěnou jen stává mou! Vždyť z tvého se nitra vyklubává náповeď hříchu zlého!
Ba! Slyšel jsem to zašeptání tvé: To mě rmoutí! Co tě rmoutí, mi pověz! Při jménu Cassio se zkroutí čelo tvé v tisíc vrásek!
Když rád mě máš, mluv směle!
Jago: Že vás rád mám, to víte...
Otello: Proč tedy déle hloupě obcházet kolem? Zvědět chci v této chvíli, myšlenky, které tě trápí, byť sebe horší by byly!
Jago: Dokud váš Jago dýchá, více nemukne ani, bude zticha!
Kéž pán můj se žárlivostí chrání!
Vždyť je to svůdce pekelný, stvůra, jež poznenáhlu tě stráví v muce, příšera, sloužící přímo ďáblu!

Otello: Ó, Bože věčný!
Ne! Že zdání je to jen, pevně doufám!
Důkaz mít musím nejdříve,
důkaz mít, než si zoufám!
Když takto vyjde snad najevo pravda žel, kletá,
tu žárlivost má skončí,
však též po lásce veta!
Jago: Ta vaše slova lámou na rtech mých každou pečeť. Však důkaz nechme stranou, vás, pane můj, jen prosím, buďte bdělým, vždyť zřídkakdy ušlechtilá důvěra v čestnost lidí objevila podvod!
Bděte stále a sledujte co říká vám Desdemona, vždyť slůvko důvěru může zviklat, však i víru též vrátit!
Hle! Tu je! Bděte stále!
(S Desdemonou vchází lid se zpěvem k její oslavě)
Lid: K nám když shlédneš tváří svou,
rázem slunce svítí,
před tvou krásou zářivou sklání se i kvítí.
Bůh ti krásu dává,
růže vůni svou,
chválu lid ti vzdává
písní jásavou.
Desdemona: {současně}
Větrík bujně hrá si,
slunce zářně plá,
květ se těší z krásy,
šťastna jsem láskou já!
Otello: {současně}
Já bych byl věřil zlému!
Když ta mě klame,
pak ráj je výsměch všemu!
Jago: Jak láska s krásou se v souladu v ní snoubí,
však záhy se jed můj mezi ně vloudí!
Desdemona: Za muže prosím, který těžce zkouší,
hněv že tvůj právem vzbudil.
Otello: Koho míníš?
Desdemona: Cassia!
Otello: Byl to Cassio, který mluvil s tebou právě v loubí?
Desdemona: Ach! Ano! Žal jeho dojí má mě z hloubí,
stál tam tak sklíčen, že s ním účast cítím,

zaň se zde přimlouvám, zaň ráda prosím.
Jej přijmi zpátky!

Otello: Však teď ne!
Desdemona: Učiň lásce mé
to k vůli! Mé splň přání!

Otello: Však teď ne!
Desdemona: Proč se hlas tvůj tak mění, proč náhle bouří?
Co trápí mého chotě?

Otello: Spánky mi hoří!
Desdemona: Uleví se rázem spánkům tvým, jen mi spánky
své žhavé ovázat zde šátkem dovol!

Otello: Jen si šátek svůj nech! (Odhodí šátek
na zem)

Desdemona: V zlé náladě zdáš se být!
Otello: Tak nech mne! Tak nech mne!
Desdemona: Čím jsem vinna, smím se ptát? Hleď,
jak se trápím!

{Kvartet — současně zpíváno}

Měj pro mne slůvko vlídné,
tvůj úsměv zřít zas toužím!
Cítíš snad, jak se soužím
v nejistotě té bídné!
Zrak tvůj se přísně dívá,
v tváři máš temný stín;
láska proč tvá se skrývá,
což nejsi více mým?
Chci všechno ráda snášet,
však bol tvůj znát kéž smím!

Otello: Snad že jsem příliš vážný,
mně úděl souzen kletý!
Či že jsem stár snad léty,
k milostným hrám už vlažný.
Může však vůbec v lásku
kdy doufat mouřenín?

Jago: {k Emilii}

Dej mi, má drahá, ten šátek pěkný!

Emilie: Co chystáš vlastně? To napřed řekni!

Jago: Slyš pána svého! Toť přání moje!

Emilie: Co chystá zlého, ach, zvůle tvoje?

Jago: Jen zanech ptání!

Emilie: Ten přece náleží mé paní!

Jago: Jen ho dej sem!

Emilie: Ne po dobrém,
jej dobře chráním!

Jago: Snad dáš muži svému
ten šátek nyní!

Emilie: Ty máš svou ženu
za otrokyni!

Jago: Dbej přání mého
a chraň se vzpírat!

Emilie: Mé srdce svírá
předtucha zlého!

Jago: Ten šátek dáš mně! Dej sem!

Emilie: Nač vlastně?

Jago: Chci šátek mít! (Vyrve jí šátek)

Emilie: Ty ďáble zlý!
Má po čem touží,
došel svých přání;
ten ďáblu slouží!
Kéž Bůh nás chrání!

Jago: Hle! Už se blíží
ta vábná chvíle,
k níž Jago vzhlíží,
v níž dojde cíle.

{Konec kvartetu}

Otello: Teď jděte! Zůstat chci tu sám!

Jago: {k Emilii}

Opovaž se jen o tom ceknout!
{Kromě Jaga všichni odcházejí}

Otello: Desdemona vinna!

Jago: {se šátkem}

Hle vyšivanou touto tretkou
ty dva stáhnou do záhuby!
Ten šátek najdeš dnes, Cassio,
v svém bytě!

Otello: Mě hrůza jímá!

Jago: A na ten jed ty zajdeš!

Otello: Hřích proti mně! Proti mně!

Jago: Křič jen více!

Otello: To snést! To snést!

Jago: Už netrapte se tím!

Otello: Ty?! Zde za mnou? Klid se!
Vždyť jsi zničil mé štěstí!
Ó, žel! Oč lépe stokrát klamán být
než jen stínem klam tušit!
Že tajně jiný v loži mém se sytí,
a loupí rozkoš, podezření v duši
žádné jsem neměl. Já byl jarý, tak šťastný,
myšlenky vzdálen zlé; že pocit slastný

chutná v náruči dvou, v mé sladce zmirá,
hned však chlípná a žhavá
se odevzdává
i Cassiovi! Co zbývá? Co zbývá?

Zbývá než ptát se: Kde jsou svaté ty chvíle,
ten ráj kde můj, jenž plání lásky znal!
Kde jsou šiky mé v nádherné své síle,
korouhvi vlání, ořů bitevních cval!
Kde jsou mých praporů cáry,
moje pocty a řády,
ryčná polnice, vřava vítězná!
Kde bubnů víření a hřmění kanonády!
Ó, ty Otello můj! Kde sláva tvá?!

Jago: Ztište svůj žal!

Otello: Lotře bídný!
Teď dokaž mi, že moje žena
nehodná je mého jména!
Tak jen mluv! Tak jen mluv! Uhýbáš rázem!
Chci důkaz mít oslepující jaseň!
Mít důkaz chci pravý,
však výmluvy máš-li pouze místo důkazů,
pak tě hněv mého zuření stráví!

Jago: Ó, Bože můj, milost svou mi přej!
Bůh s vámi buď a chraň vás!
Však já hodnost svou skládám!
Ó Jago, čeho jsi se bloude dožil,
zločinem tvá když je čestnost!
[Chce odejít]

Otello: Stůj! Jen zůstaň! Poctivým zdáš se mi.

Jago: Šejdířem být, pak bych vážnosti měl víc!

Otello: Ó, Bože věčný!
Věřím, že choť má mi věrna je
a věřím, že zase není!
V tvou věřím čestnost
a věřím, že jsi bídník!
Ach! Mít jen důkaz, pádný důkaz viny!

Jago: Svou vášeň krofíte, pane!
Jak rád bych důkazem chtěl sloužit!
Snad toužíte zřít je v objetí?

Otello: Ó, smrt a bráno pekla!

Jago: To by ovšem šlo těžko. Jen taký důkaz
když váhu má, v tmách ustavičných
bloudit vám bude souzeno.
Však postačí-li okolnost jedna vážná,
domněnka silná vedoucí přímo k pravdě,
pak i touženou svou jistotu mít můžete.
Tak slyšte!

Za noci tmavé Cassio dřímá,
jen lampa blíká:
chci usnout právě, když sluch můj vnímá,
že cosi říká.

Zdá se mi směle vyprávět dále,
jak chvěl se cele, co říkal ze sna;
já slyším stále slova ta děsná!
Desdemono sladká, vždyť spolu v ráji
dlíme!

Tajme své štěstí! Kéž se slasti té nenasytíme!
Pak do vzdychání Cassio dal se,
zjevení luzné celovat zdál se
v milostné touze... dál řekl pouze:
Ó, krev jak má se pění, že Maur mi lásku
vzal!

Pak vášně snění jej přešlo
a spánkem klidným spal.

Otello: Jak nehorázný zločin!

Jago: Vždyť to byl sen jen pouhý!

Otello: Ten stejně důkazem je viny!

Jago: S tím snem i jiná věc v souvislý
důkaz dá se spojit:

Otello: Jen mluv!

Jago: Zdalipak jste někdy viděl v rukou
choti své šátek jemný, spíš závoj snad,
v něm vyšit kvítek krásný?

Otello: Toť první dárek můj mé choti,
z lásky já jí ho dal.

Jago: A já jsem, pane... včera... nemýlím se...
ten šátek zřel u Cassia!

Otello: Ó, kéž mu Bůh dá tisíckrát žítí!
Já bych mu život tisíckrát chtěl vzítí!
Jago, dík tobě vzdávám!
Ty, ženo, jdi! Nechci tvůj soucit kletý!
Svou všechnu lásku větru v pospas dávám!
Dívej se, jak letí!
Bída tvá už je zjevnou!
Ó, chraň se zrádná!
Chci krev tvou! Krev tvou!

Přísahám při kříži Páně,
i tmách, co dští jen zlo a mstu,
i při záři, již sjíždějící blesk
pročísne tmu!
V srdci mém že zášť jen zbývá,
zášť, jež skrývá záhubu,
hrůzná zášť, již smrt jen smývá!

Jago: Jenom klečte dál!
Svědkiem mým svit slunka stálý,
jímž dar žít je nám všem dán;
svědkem mým jste hvězdy v dáli,
shlížející k nám!
Slib zde pánu svému skládá
Jago, věrně sloužící,
síly své že k pomstě dává,
svou se váže ctí!

(Po společném opakování přísahy)

Otello, Jago: Bůh svědkem buď nám!

Jednání III.

(Dvorana zámku. Otello rozmlouvá s Jagem)

Hlasatel: (vchází)

Přístavní hlídka hlásí právě, že benátská loď se k nám blíží, jež na náš ostrov veze vyslance:

Otello: Můžeš jít! (Hlasatel odejde) Mluv dále!

Jago: Sem Cassia vlákám, do řeči dám se s ním a lstí dostanu z něj vše! Tam ukryt, můžete pozorovat jej, jak se s tím chlubí, jak drze se tváří. Buďte stále klidný během rozmluvy naší! Přichází vaše choť. Nedejte znát nic! Já půjdu. Jen chtějte šátek!

Otello: Jdi! Ach, ten šátek! Na něj zapomenout!

Desdemona: (vejde)
Přijme mne choť můj vzácný,
vcházím-li s láskou a vírou?

Otello: Vítám tě, krásná;
svou mi podej ruku sněhobílou!
Ó, co je něžné krásy
v té dlani chladivé!

Desdemona: Krásou se jaro hlásí,
tou krásou je mládí mé.

Otello: Však ruka tato líbezná
i ďábla může skrývat,
vždyť dovede též, jak se zdá,
drápem se ostrým vrývat!
V odříkání, v motlitbách spínat ruce
by měly krásky!

Desdemona: Však komu já je dávám,
ví, že je získal z lásky!
Leč připomínám ti znovu Cassia!

Otello: Ach! drahá, považ...
zas mne souží ta bolest!
Skráně šátkem mi ovaž!

Desdemona: Zde máš!

Otello: Ne! Ten druhý šátek chtěl bych,
svůj snubní dar!

Desdemona: Ten zde nemám!

Otello: Desdemono! Šátek ten hlídej!
Vědmou byl moudrou tkáň z příze jemné
za čarování;
vetkány jsou tak v něm síly temné,
jež před zlem chrání.
Slyš mne! Jej ztratit, či darem dáti,
zlé přijdou rány!

Desdemona: To není možné!

Otello: Co pravím, platí!

Desdemona: Pak Bůh buď s námi!

Otello: Proč? Snads ho nezratila?

Desdemona: Ne!

Otello: Jdi pro něj!

Desdemona: Ach, ráda...
však později...

Otello: Ne! Ihned!

Desdemona: Ví, co choť můj si žádá;
zamlouvá lstí mé přání
stran Cassia a žertem brání
v mé přímlově.

Otello: Ó nebe!
Toť slovy pouhé hraní! Co je s tím šátkem?

Desdemona: Hleď s Cassiem se smířit v čase krátkém!

Otello: Co je s tím šátkem?

Desdemona: Ó, přej mu, odpusť mu, prosím!

Otello: Co je s tím šátkem?

Desdemona: Probůh! Zloba v tvém hlase
jak dýkou prodírá mne!

Otello: Do očí pohleď!

Desdemona: Já, zdá se,
sním!

Otello: Pohlédni na mne!
Řekni, kdo jsi!

Desdemona: Otellova
choť jsem věrná!

Otello: Na zem!
Přísahěj na to!

Desdemona: Že věrna
ti jsem, snad věříš?

Otello: Jen blázen
by věřil!

Desdemona: Kéž Bůh mě chrání!

Otello: K vytáčkám svým se navrať!
Mluv, zda jsi věrná?

Desdemona: Ano! To jsem!

Otello: Lží tou se zatrať!

Desdemona: Mě strašná úzkost svírá,
že náhle v prázdnu tápu...
tak všecek planeš záštím,
tu cítím, však sotva chápu.
V mou tvář hled!
Což málo lásky v ní se zračí?
Ach! Zhoj mou ránu,
jež pálí! Hle! Já zde v pláči
se za tě modlím k Pánu,
Hle! Proudem slz tu za tebe
zkrápím tu chladnou zem!
Pohleď, jak pláči zármutkem,
jen pohleď v hněvu mém,
jak pláči zármutkem!

Otello: Ta i ďábla snad přesvědčí,
jak anděla tu hraje,
že se v ní zmýlil!

Desdemona: Bůh ví, jak věrná
duše má je!

Otello: Ne! Ten ví, jak je černá!

Desdemona: Jen spravedlnost tvoji žádám,
choti můj!

Otello: Ach, Desdemono,
jdi odtud! Jdi odtud!

Desdemona: Ty tu pláčeš?
Ve tvé tváři bolest i žal se zračí!
příčinou tou jsem já,
že můj choť se trápí k pláči?
Však čím jsem vinna?

Otello: Nač ptát se?
Hříchy zlé svého těla psány máte
v bílé lilii svého čela!

Desdemona: Ach, žell!

Otello: Jak? Vy se k nevěstkám
nepočítáte?

Desdemona: Ach! Ne! Ne! Při svém spasení a při všem,
co je mi svaté!

Otello: Jak?

Desdemona: Ach! Nejsem tou,
jež skryta v tom strašlivém je slovu!

Otello: Pak dejte mi svou ruku bílou,
já prosím znovu! Mně se zdálo,
věřte však, že už můžete být klidnou,
že Otello je svázán s nevěstkou pouze
bídou!

[Desdemona odejde]

Ach! Bože věčný! Zde jsem! Shlédni na mne,
jak tonu v žalu z té těžké rány!
Vše, moje štěstí i mé činy slavné
v blátě a kalu jsou zašlapány!
Šíj v odevzdání bych sklánět měl svou
a mlčky nésti svou ztrátu štěstí
a bez reptání dál ctít vůli tvou:
Ach! Jak zlý je svět! Vše se ztrácí,
vše vzdálí, byť do skonání tvým jen
se zdálo!
Zlámán je květ, zmlkli ptáci a v dáli
slunko se sklání, jež dřív tak hrálo!
Teď láska Boží, jež spásou jsi těch,
co v hříchu žijí, před tebou šíji skláním,
však mě soudit zločin ten nech!
Ach! Smrt a peklo! Cassio doznat se musí!
A pak ať zemře! S pravdou ven! Chci důkaz!

Jago: [vejde]
Cassio jde!

Otello: Jde? Díky! Ó díky! Probůh! Té trýzně kleté!

Jago: [ke Cassiovi]
Jen klidně! Skrýt se jděte!
Vejdí! Je 'prázdno v sále,
jen dále, ó, kapitáne!

Cassio: Ten název nech být!
Výsměch z něj vane,
to vím!

Jago: Jen klid!
Strpení měl bych, pane,
vím-li kdo přimlouvá se!

Cassio: Ba věru, mluvil bych tak rád s Desdemonou.

Otello: Je o ní řeč!

Cassio: Vždyť potřebuji zvědět,
zda mě na milost pán přijme zase.

Jago: Tak počkej! ... Ten výraz tvůj, toť jistá
známka
tvé špatné míry; i tvůj vtip dnes vážne.
Mám za to však, že nechala tě sedět.

Cassio: A kdo?

Jago: (tiše) Tvá Bianka!

Otello: On smál se!

Cassio: Blázne!

Jago: Kapitán ráčí v přízni být její.

Cassio: Tomu se směji!

Jago: Smích tvůj mi stačí!

Cassio: Kde si smíš bráti, co libost tvá,
můžeš se smáti, cha! Cha!

Jago: Cha! Cha!

Otello: Nestoudným smíchem mě ten hanebník
trápí,
ó, Bože, přílišná zkouška je tvá!

Cassio: Však nech tu dámu, už nejsem její!

Jago: Tomu se směji!

Cassio: Je láska v Pánu!

Jago: Kdo takto zpívá, ten jinou má,
tak už to bývá!

Cassio: Cha! Cha!

Jago: Cha! Cha!

Otello: Nestoudným smíchem mě ten hanebník
trápí,
ó, Bože, přílišná zkouška je tvá!

Cassio: Ta rána tvoje, ta sedí v cíli! Poslyš ...

Jago: Mluv chvíli tiše ... Tak co je?

Cassio: Můj byt ten zdejší ti znám už bude ...

[Hlasy se ztrácejí]

Otello: Teď jistě líčí, kdy asi, jak často, kde
všude ...

Cassio: ... z čí nejmilejší ...

Otello: Už zas neslyším hlasy ... běda!
Ach! Jaký jsem bloud! Jak jsem to sešel!

Cassio: .... a šátek ležel ...

Jago: Jak zvláštní! Mluv dále!

Otello: Mám jíti blíže, Jago kyne znovu ...

Jago: Neznáš ji stále? K smíchu!

Cassio: Věř slovu!
Z myslí mi nejde, chci znát tu něhu!

Jago: Pojď blíže, ty špehu! A máš jej?

Cassio: (ukáže Desdemonin šátek) Ejhle!

Jago: Ó lhářem nejsi! Otello, kde jsi?
Budeš se třepetat v téhle síti!

[Ke Cassiovi]

Rytíři krásný, ruka tvá snímá
závoj svatozáři andělům!

Otello: Je vinna! Je vinna!

Jago: Už máš svůj důkaz!

Cassio: Můj ráj se řítí!
Zhaslo všechno, láska i bol,
srdce mé je jen kus ledu.

Jago: Co se zdá býti pavučinkou,
to duši chytí a spoutá tvou!
To co chce hlídat, to člověk ztrácí,
co nechce vídat, to se mu vrací!
Co se zdá býti pavučinkou,
to duši chytí a spoutá tvou!

Cassio: Sděl jméno své krásky,
(K šátku) ty poslíčku lásky!
Mně vkrádáš se v spánek
a bdím-li se ptám:
zda rouchem jsi víly,
můj šátečku bílý,
zda spřádal snad vánek
tu krásu tvou sám!

Otello: Zrazen bídně! Zrazen bídně!
Máš svůj důkaz jasnější nad slunce zář!
Jaká zrada!

Jago: Spoután jsi, běda!

Otello: Jaká zrada!

Jago: Běda! Běda!

[Zvenčí signály polnic]

Polnice hlásí, že přístav je poctěn
návštěvou dóžecího loďstva. Hle! Slyšíš?
Signály se všech stran pevností znějí!
Však sem co nevidět Otello přijde. Jdi už!

Cassio: Buď s Bohem!

Jago: Jdi! (Cassio odejde)

Otello: Mluv! Jak ji zabít mám?

Jago: Jak se vám vysmíval, jste viděl?
Otello: Viděl.
Jago: A co ten šátek?
Otello: I ten šátek.
Lid: (venku) Buď sláva! Již se blíží! Kotvu spouští!
Lvu benátskému věčná buď sláva!
Otello: Můj soud je přísný! Jed mi opatři
ještě této noci!
Jago: Proč právě jed?
Ji zardousit radím, tam, v jejím loži,
tam, hřích svůj kde páše!
Otello: To se mi, Jago,
líbí lépe.
Jago: A já se o Cassia postarám.
Otello: Mým kapitánem od této chvíle je Jago!
Jago: Ó díky, pane vzácný! Vyslanci již se blíží!
Přijměte je, však podezření čelte!
Nechť vaše choť je při tom uvítání!
Otello: Jdi! Sám ji přiveď!
(S lidem vchází Lodovico, Roderigo,
Desdemona, Emilie, Jago. Později Cassio)
Lid: Sláva! Buď sláva! Lvu benátskému sláva!
Lodovico: Jak dóže náš, tak senát tě pozdravují,
vzkazující svá blahopřání!
Co vůlí benátské je vlády, do rukou tvých
zde vkládám.
Otello: Já v úctě líbám to slavné signum dóžecí!
Lodovico: (Desdemoně)
Nechť Bůh vás chrání zlého, ctná paní!
Desdemona: V to doufám, pane!
Emilie: Proč jsi tak smutná?
Desdemona: Ten těžký mrak, jenž chotě mého
tak souží, mne plní bázní!
Jago: Můj pane,
jsem rád, že vás tu uvidím!
Lodovico: Jak se daří? Však nevidím tu, Jago, nikde
Cassia!
Jago: Můj pán se na něj hněvá.
Desdemona: Já věřím,
že mu odpustí!
Otello: Jste si tím jista?
Desdemona: Co pravíš?
Lodovico: On čte jen a k vám nemluvil.

Jago: Je možné, že mu odpustí.
Desdemona: Jago,
v to doufám; doufám již proto, že si
Cassia tak vážím!
Otello: Svůj jazyk žvanivý
na uzdě držte!
Desdemona: Prosím za odpuštění!
Otello: Ach! Mlč, ty ďáble!
Lid: Ó, běda! Ó, běda!
Lodovico: Té příhody jsem svědkem, však bráním se
jí věřit!
Otello: Chci mít zde Cassia!
Jago: A k čemu?
Otello: Hleď na ni jen, až vejde!
Lid: (nad Desdemonou)
Jak zkouší žalem!
Lodovico: Kdo má být tento zde? Ten, k jehož jménu
se prý váží jen ctnosti?
Jago: Je tím, čím je!
Lodovico: Jak vysvětlíš tu změnu?
Jago: Já netroufám si soudit svého pána.
Otello: Přichází! Je zde! Teď bude podívaná!
Hle! Slyšte!
Můj dóže (k Desdemoně: dobře pláč svůj
hraješ)
zpět mě do Benátek volá.
Roderigo: Je po všem veta!
Otello: Zde v Kypru vládnout má nyní ten,
jenž dlouhou dobu po boku mi stával,
Cassio!
Jago: Ha! U všech ďáblů!
Otello: Dóžecí vůle
zákonem je nám!
Cassio: Jsem připraven!
Otello: (k Jagovi)
Vidíš? On zdá se z toho radost nemá!
Jago: Ne!
Otello: Svě námořníky s vojskem — ty nepřestávej
plakat — též i pevnost a loďstvo nástupci
svému tímto dávám!
Lodovico: Otello, smilování měj s ní, vždyť pláče stále!
Otello: Náš odjezd zítra ráno! Na zem! Tam plač
dále!
(Finálový septet se sborem)

Desdemona: Ach! Na zem!
Tak jak žebrák se vláčí
a v bláto se shýbá,
v pláči
a nářku zoufalém
mě zříte schoulenou!
Kde dřív byl život písní,
jež zhýčkanou mě líbá,
tam zlá teď úzkost trýzní
duši zkroušenou!
Proč váháš, slunko vzdálené,
kde síla tvé je záře,
by schnouti mohly tváře
soužené zkouškou zlou!

Emilie: (současně)
Zřít na pranýři dívku ctnou,
v zlé bázni všecka chví se,
skrýt žal chce jen a lítost svou,
vší zloby vzdálená!
Pláč dívky té je síla,
tou kámen obměkčí se;
dál útočí a spílá,
kdo pouhou zášť jen zná!

Cassio: (současně)
O chvíli té jsem dávno snil,
nad cestou mou už svítá!
Zřím před sebou svůj vábný cíl,
mířící k výšinám.
Zdám se být hříčkou pouhou,
s níž náraz bouře zmítá;
mým, co je snem a touhou,
to náhle mít teď mám!

Roderigo: (současně)
Svět můj se náhle kácí,
cíl můj se hroutí v nic!
Sen krásný v dál se ztrácí
a snít jej nesmím víc!

Lodovico: (současně)
Zlou záští tráven bouří.
Jak nízce muž ten smýšlí,
když za oběť mu slouží
tvář andělských těch krás!
Tvé srdce žal ač svírá,
pláč dívky této zříš-li,
zlým dál ji slovem týrá!
Má v srdci svém jen mráz!

Lid: (ženy, současně)
Z temných těch lící jen zášť se dívá,
nám srdce chví se bázní zlou!

Svou ženu bít! Jak strašlivé!
Zlou chvíli snáší ten anděl vlídný,
jen slzy stírá z tváře své.
Bůh svědkem nám, tak pláčí andělé,
bídny když hříšník páše hříchy zlé!

Lid: (muži, současně)
Jak zvláštní! Jak plane vášní zlou!
Svou zvůli skrývat nesnaží se násilnou.
Sevřené pěsti, naběhlé žíly,
oči mu v tváři přímo žhnou!
Sílu kde vzít tu trýzeň sněsti,
zřím-li tvář záští tak zrůzněnou!

Jago: (k Otellovi)
Smím-li vám radit...

Otello: Tak mluv!

Jago: Jen spěchat!
Nebo snad máte chuť všeho nechat
a pomstu zradit?

Otello: To nikdy!

Jago: Když na má slova dáte: Pomstít se!
Však hněv je špatným rádcem.
Nač planě rádit?
Dál je tu Cassio! Zúčtujeme s tímto zrádcem!
Ať jej pekelná sluj svým žářem stráví!

Otello: Kdo ho tam pošle?

Jago: Já!

Otello: Ty?

Jago: Tak jest!

Otello: Je tvůj!

Jago: Pak dobré pro vás došlé budou zprávy!

Jago: (k Roderigovi)
Tak lásku tvou má moře smáčet zítra
a ty tu budeš v suchu!

Roderigo: Ach! běda!

Jago: Ty blázne!
Nač takovou si vést? Jen zchytra,
bloude, popřej sluchu! Vše půjde!

Roderigo: Jak vlastně?

Jago: Ta loď, jak víš, by odjet měla,
vždyť vládce máme. Ten mrtev být,
pak loď se může zas vrátit, však slyš!
Jen bez Otella!

Roderigo: Zlé temno láme
naděje svit!

Jago: Dýka vše zmůžel
Já ti dne v noci najdu chvíli bezpečnou,
kdy bodnout zbývá pouze. To proved' sám!
Vše je v tvé moci. Jsi v cíli! Jsi v cíli!
Jen se ho dotknout!

Roderigo: Věz, v plen své touze
rád vše dám!
Bodnout zbývá pouze!
To proved' sám!
Vše je v tvé moci!
Jsi v cíli! Jsi v cíli!
Jen se ho dotknout!
Věz! V plen své touze
rád vše dám!

Jago: (pro sebe)
Zmítej se v síti!
Mdlý duch je tvůj, jak zdá se,
nepoznáváš-li, že vše je snůška lži!
V hlouposti té mi důvěřuj k své zkáze,
má řeč co krásná, zlé skrývá úskalí!

Otello: Pryč s vámi!

Všichni: Jak?

Otello: Zpátky, když pán váš velí!

Jago: (k ostatním)
Hle! Zatemněna jasně
je kouzly jeho hlava!

Otello: Ten, kdo by zůstal,
hněvu mému čelí!

Lodovico: (k Desdemoně)
Jdu s vámi!

Lid: (zvenčí)
Zní sláva!

Desdemona: (k Otellovi)
Má lásko!

Otello: Dítě mé krásné,
já proklínám tě!

Všichni: (odcházejí)
Probůh!

Otello: Kde skrýt se před sebou? Pomsto! Ach!
jak nemyslet na to... „to mě rmoutí!“
„Snad v objetí je spatřit“...
a onen šátek! a onen šátek! Ach! Ach!
(Omdlí)

Jago: (nad Otellem)
Hle! Dílo mého jedu!

Lid (zvenčí):
Zdráv buď, Otello!

Jago: Jásot vítězný vpředu
v síle své nepomíjí!
Teď smí ti šlápnout
každý na tvou šíj,
ty turkobijce!

Lid: (zvenčí) Buď zdráv, Otello!
Sláva buď lvu benátskému!

Jago: Lev? Pouhé lvíče!

Lid: (zvenčí) Vivat! Vivat! náš Otello!

Jednání IV.

(Ložnice Desdemony)

Emilie: Zlobí se ještě?

Desdemona: Zdá se tak. Mně jít na lože kázal.
Zajde prý sem hned. Emilie, pěkně prosím,
sem na lůžko mi nezapomeň dát
bílé svatební roucho! Poslyš!
Já kdobych zemřít měla záhy,
k věčnému spánku mne zahal v ten závoj!

Emilie: Těch myšlenek se zbavte!

Desdemona: Ach! jak se trápím!
Tam u mých rodičů služebná žila,
tvor sladký, dívka milá,
líbezná krásy... Barbara.
Tu zklamal hoch a když ji opustil
pak smutna zpívala si
tklivou píseň o jívě.
Rozpleť mi, drahá, vlasy!
Že večer tento stíny mě děsí svými,
ta píseň hlavou zní mi:

Jen lká a pláče
ta dívka smutná
na louce v kvítí:
Ó, jivo! jivo! jivo!
Což má kam kráčet,
kdo sám se cítí?
jivo! jivo! jivo!
Jen zpívej! Jen zpívej!
Vždyť jiva smuteční
tvým svatebním je rouchem!
Jen pospěš si, Otello záhy přijde!
Kde kvítí vroubí,
potůčku, tvůj břeh,
tam slyšet bédování;

(K Emilii)